

Sygn. akt V CSK 566/12

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 12 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk (sprawozdawca)

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa V. L. P. S.A. z siedzibą w W.

przeciwko M. Fabryka Mebli Spółce z o.o. w G.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 12 grudnia 2013 r.,

skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 25 maja 2012 r.,

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi

Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania

oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Powód – V. L. P. S.A. wniosła o wydanie nakazu zapłaty z weksla w postępowaniu nakazowym przez stronę pozwaną M. Fabrykę Mebli Spółkę z o.o. kwoty 403.695,22 zł z odpowiednimi odsetkami. Wypełniony przez powoda weksel in blanco obejmował należności powoda powstałe w związku z rozwiązaniem umowy leasingu przed terminem. Nakaz taki został wydany, a w zarzutach strony pozwanej od nakazu zapłaty kwestionowano m.in. prawidłowość wyliczonych należności powoda (brak ich rzetelnego wyliczenia i niemożność weryfikacji). Sąd Okręgowy uchylił nakaz zapłaty w całości, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

Zasadnicze elementy stanu faktycznego są następujące.

W dniu 28 maja 2009 r. strona powodowa (leasingodawca) zawarł ze stroną pozwaną (leasingobiorcą) umowę leasingu operacyjnego, obejmującego urządzenie - okleiniarnia „Optimal Homag” o wartości 149.500 zł netto (34.435,90 euro).

W umowie tej zastrzeżono m.in., że w razie jej rozwiązania przed terminem wysokość pozostałych do uiszczenia rat pomniejsza się o wartość netto, tj. bez podatku od towarów i usług, uzyskaną ze sprzedaży przedmiotu leasingu, o ile sprzedaż ta odbędzie się w terminie 60 dni od daty przejęcia przedmiotu leasingu (§ 20 ust. 1 i 2 ogólnych warunków leasingu” - o.w.u.l.). Przedmiot leasingu został wydany leasingodawcy w październiku 2007 r. Powołując się na naruszenie przez leasingobiorcę postanowień umowy, strona powodowa złożyła oświadczenie o rozwiązaniu umowy na podstawie § 20 o.w.u.l. (pismo z dnia 23 listopada 2009 r.) i wezwała kontrahenta do zwrotu przedmiotu leasingu. Do leasingobiorcy kierowane były informacje o niezapłaconych fakturach, leasingodawca zlecił innemu podmiotowi (A. P. Spółka z o.o.) wyegzekwowanie części należności i odzyskanie przedmiotu leasingu. Po przejęciu przedmiotu leasingu leasingodawca powołał rzeczoznawcę, który dokonał wyceny przedmiotu leasingu. Od lutego 2011 r. do listopada 2011 r. maszyna była oferowana na sprzedaż na stronie internetowej

powoda. Na podstawie umowy o współpracę z dnia 27 stycznia 2010 r. strona powodowa oddała maszynę na przechowanie oraz m.in. w celu promowania jej sprzedaży w internecie i innych środkach przekazu (maszynę tę oferowano w tym czasie za kwotę 120.000 zł). W listopadzie 2011 r. przedmiot leasingu został sprzedany przechowawcy (L.; podmiot ten był dostawcą maszyn na stronie internetowej) za kwotę 28.000 zł, ale w maszynie tej brakowało jej istotnej części w postaci komputera.

W ocenie Sądu Okręgowego, powództwo leasingodawcy okazało się częściowo uzasadnione. W postępowaniu nie podważano skuteczności rozwiązania umowy leasingu przed terminem na podstawie § 20 o.w.u.l. Powstała jednak kwestia, jakich należności może dochodzić leasingodawca od leasingobiorcy na podstawie weksla w związku z wcześniejszym zakończeniem stosunku leasingu operacyjnego i w oparciu o jaki reżim prawny. Zdaniem Sądu Okręgowego, w grę mógł wchodzić ogólny reżim przewidziany w art. 709¹⁵ k.c., a nie postanowienie § 20 o.w.u.l., ponieważ strona powodowa nie dokonała sprzedaży przedmiotu leasingu przed upływem 60 dni, jak to przewidywano w treści tego paragrafu. Sąd Okręgowy analizował cztery rodzaje należności zgłoszonych wobec leasingobiorcy. Uznał za uzasadnioną należność w wysokości 100.909,21 zł, należność w wysokości 10.584,48 zł (obejmującą opłaty leasingowe za okres przed rozwiązaniem umowy leasingu), kwotę 2535,28 zł jako należności z tytułu „odsetek za opóźnienie w zrealizowanych płatnościach”. Sąd nie uwzględnił natomiast kwoty 373,75 zł z tytułu ubezpieczenia przedmiotu leasingu z racji sformułowania § 21 ust. 1 o.w.u.l, ponieważ chodzi tu o składkę za okres po rozwiązaniu umowy. Za podstawę dokonanych rozliczeń Sąd przyjął wartość zwróconego przedmiotu leasingu w kwocie 120.000 zł netto, ponieważ taka była oferta sprzedaży tego przedmiotu, a leasingodawca nie wykazał, aby maszyna miała inną wartość rynkową. W ocenie Sądu Okręgowego, weksel in blanco został nieprawidłowo wypełniony w odniesieniu do kwoty 114.412,72 zł.

Apelacja strony powodowej została oddalona. Sąd Apelacyjny uznał, że strona powodowa skutecznie ograniczyła powództwa o kwotę 28.000 zł, przy czym nie zachodziła potrzeba umarzania w tym zakresie postępowania.

Sąd Apelacyjny stwierdził, że do określenia należności leasingodawcy po wcześniejszym rozwiązaniu umowy leasingu ma zastosowanie ogólny przepis art. 709¹⁵ k.c. a nie § 20 o.w.u.l. Podobnie jak Sąd Okręgowy przyjął, że w świetle art. 709¹⁵ k.c. zwrot przedmiotu leasingu oznaczał „uzyskanie korzyści”, przy czym wysokość tej korzyści określała jej cena 120.000 zł (w związku z wystawieniem w pełni sprawnej technologicznie maszyny do sprzedaży), a nie cena dokonanej faktycznie sprzedaży w wysokości 28.000 zł (doszło tu bowiem do zbycia maszyny bez jej istotnej części, tj. komputera). Według Sądu Apelacyjnego, obowiązkiem strony powodowej (leasingodawcy) jako lojalnego kontrahenta było wystawienie przedmiotu leasingu do sprzedaży według wartości jej oszacowania, uwzględniającej ceny rynkowe, ponieważ miało to decydujące znaczenie dla dokonywanego rozliczenia po rozwiązaniu umowy leasingowej. Innymi słowy, decydujące znaczenie miała wartość przedmiotu leasingu w dniu jej przejęcia przez leasingodawcę.

Sąd Apelacyjny rozważał także to, jakie należności mogą być pomniejszone o wspomnianą korzyść, wyrażającą się ceną przejętego przedmiotu leasingu (art. 709¹⁵ k.c.) i doszedł do wniosku, że w tym względzie należy brać pod uwagę łącznie raty leasingowe należne za okres po rozwiązaniu umowy leasingu (100.594,48 zł) oraz raty leasingowe jeszcze niezapłacone do dnia rozwiązania tej umowy (10.594,48 zł) oraz odsetki „od nieterminowych płatności w kwocie 2.535,28 zł”. Od uzyskanej korzyści strona powodowa nie mogła jednak odliczyć kwoty 373,75 zł, stanowiącej poniesiony przez nią wydatek na ubezpieczenie przedmiotu leasingu za okres po rozwiązaniu umowy.

W każdym razie suma zgłoszonych przez stronę powodową należności (114,412,72 zł) jest mniejsza niż uzyskana przez nią korzyść w rozumieniu art. 709¹⁵ k.c. (120.000 zł).

W skardze kasacyjnej strony powodowej podnoszono jedynie zarzut naruszenia art. 709¹⁵ k.c., przez jego błędną wykładnię. Wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżony został w zakresie dotyczącym oddalenia apelacji odnośnie do kwoty 86.412,72 zł. Skarżący wnosił o uchylenie tego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. Z przebiegu dotychczasowego postępowania wynika, że od strony pozwanej na rzecz strony powodowej prawomocnie zasądzono kary umowne przewidziane w § 35 o.w.u.l. w wysokości 58.281,02 zł. Obecnie skarżący kwestionuje oddalenie powództwa w odniesieniu do kwoty 86.412,72 zł, która stanowi różnicę między wysokością należności oddalanej i należnością, o którą strona powodowa ostatecznie ograniczyła powództwo (114.142,72 zł - 28.000 zł = 86.412,72).

W postępowaniu apelacyjnym powstała kwestia postaci i wysokości uzyskanej przez leasingobiorcę korzyści w wyniku wcześniejszego zakończenia stosunku leasingu operacyjnego, jakie roszczenia mogą być dochodzone wobec leasingobiorcy po takim zakończeniu (i objęte uzupełnionym wekslem in blanco) i które z nich mogą być odpowiednio pomniejszone o uzyskaną korzyść leasingodawcy oraz jaki reżim prawny byłby miarodajny w tym zakresie: ogólny przepis art. 709¹⁵ k.c., czy też odpowiednie postanowienia wzorca umownego (§ 20 o.w.u.l.).

2. Jeżeli Sądy meriti przyjęły, że w rozpoznawanej sprawie należało zastosować jedynie ogólny reżim rozliczenia, określony w art. 709¹⁵ k.c., to - zdaniem skarżącego - jako podstawę takiego roszczenia należało przyjąć „zarówno art. 709¹⁵ k.c., jak i korespondujący z nim § 20 o.w.u.l.”, ponieważ w umowie leasingu z dnia 28 maja 2009 r. (wzorcu umownym) strony doprecyzowały kodeksowy sposób rozliczania umowy leasingu po jej rozwiązaniu.

Nie można wykluczyć tego, że strony w umowie leasingu operacyjnego (wzorcu umownym, art. 384 k.c.) uregulują bliżej określony sposób uwzględniania korzyści, którą leasingobiorca uzyskuje w związku z wypowiedzeniem umowy leasingu z przyczyn leżących po stronie leasingobiorcy i wcześniejszym zwrotem przedmiotu leasingu. W § 20 o.w.u.l. przewidziano w takiej sytuacji uprawnienie leasingodawcy do natychmiastowego przejęcia przedmiotu leasingu oraz żądania zapłaty wszystkich pozostałych rat leasingowych, przy czym raty te pomniejszono o cenę uzyskaną „ze sprzedaży przedmiotu leasingu, o ile sprzedaż ta odbędzie się w terminie 60 dni od daty przejęcia przedmiotu leasingu”. Skoro ustalono,

że sprzedaż nastąpiła po upływie tego okresu, to istniały jednak podstawy do przyjęcia, że uwzględnienie uzyskanej przez leasingodawcę korzyści (niezależnie od tego, jak ją ujmować i określić co do wysokości) i pomniejszenie o nią należności leasingodawcy po zakończeniu stosunku leasingu, powinno odbywać się już według reżimu przewidzianego w ogólnym art. 709¹⁵ k.c. W przepisie tym nie uzależnia się bowiem konieczności dokonanego pomniejszenia od okresu, w którym nastąpi sprzedaż (zbycie) przedmiotu leasingu. Nie znaczy to jednak, wbrew sugestii skarżącego (s. 8 skargi), że późniejsza sprzedaż przedmiotu leasingu jakoby „skutkuje rozliczeniem korzystniejszym dla leasingobiorcy”, bowiem chodzi tu nie o zależność natury automatycznej, ale o właściwą interpretację przepisu art. 709¹⁵ in fine k.c. (zob. pkt 5 uzasadnienia). Rzecz jasna, że nietrafna byłaby interpretacja postanowienia § 20 o.w.u.l. w ten sposób, że celem tego postanowienia, przewidującego czas sprzedaży przedmiotu leasingu, było w ogóle zwolnienie leasingodawcy z konieczności pomniejszenia jego należności o cenę uzyskaną ze sprzedaży już po tym okresie. Takie rozwiązanie naruszałoby, oczywiście, sens regulacji prawnej zawartej w art. 709¹⁵ k.c. Należy bowiem przyjąć, że przepis ten ma jednak charakter przepisu iuris cogentis w tym zakresie (statuuje bowiem istotną dla leasingobiorcy zasadę pomniejszania jego zadłużenia o wartość korzyści leasingobiorcy). Inne rozwiązanie podważałoby wartość normatywną art. 705¹⁵ k.c.

3. W obecnym postępowaniu leasingodawca dochodził kilku należności w związku z wcześniejszym zakończeniem stosunku leasingu operacyjnego (łącznie 114,412,72 zł). Niewątpliwie przysługuje mu roszczenie o zapłatę równowartości rat leasingowych, które stały się wymagalne do czasu rozwiązania umowy leasingu (w dniu 23 listopada 2009 r.) i nie zostały dotychczas zapłacone przez leasingobiorcę (kwota 10.584,48 zł art. 47¹ k.c.). To samo dotyczy równowartości rat leasingowych za okres po rozwiązaniu umowy leasingu (art. 709¹⁵ k.c.; kwota 100.909,21 zł). Leasingobiorca mógłby też dochodzić odsetek za opóźnienie z zapłatą tych dwóch kategorii należności. Z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika jednak jednoznacznie, czy kwota 2.535,28 zł stanowi odsetki za opóźnienie (skapitalizowane) w zapłacie tych kategorii

należności, czy także jeszcze innych (np. należności odpowiadającej kosztom ubezpieczenia przedmiotu leasingu; kwota 373,75 zł).

Brak było podstaw do uwzględnienia roszczenia o zapłatę kwoty 373,75 zł, która obejmuje poniesiony przez stronę powodową wydatek na ubezpieczenie przedmiotu leasingu za okres przypadający po rozwiązaniu umowy. Podstawę do dochodzenia zwrotu tej kwoty nie stanowiły postanowienia o.w.u.l. (§§ 21 i 23). Nie sposób też twierdzić, że chodziło tu o szkodę poniesioną przez stronę powodową na zasadach ogólnych (art. 471 k.c.), skoro wspomniany wydatek obejmował okres ubezpieczenia maszyny po rozwiązaniu umowy i łączył się z ubezpieczeniem dobrowolnym. Ponadto nieuwzględnienie omawianego roszczenia nie powiązano z naruszeniem art. 65 k.c. i art. 471 k.c. Brak też przekonujących argumentów co do tego, że wspomniany wydatek powinien jakoby zmniejszać uzyskaną korzyść w wyniku rozwiązania umowy leasingu.

4. Należy podzielić stanowisko skarżącego co do tego, jakie należności leasingodawcy objęte pozwem powinny zostać odpowiednio pomniejszone z uzyskaną przez niego korzyścią po wcześniejszym zakończeniu stosunku leasingu operacyjnego. Chodzi tu jedynie o raty leasingowe, których obowiązek zapłaty powstaje po rozwiązaniu umowy leasingu, ale już nie o te raty, które nie zostały zapłacone do tej daty, mimo że stały się już wymagalne. Wprawdzie w art. 709¹⁵ k.c. wspomina się ogólnie o „niezapłaconych ratach” (co mogłoby sugerować obie kategorie wierzytelności), jednakże w orzecznictwie Sądu Najwyższego trafnie przyjmuje się to pierwsze rozwiązanie (tak np. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2010 r., I CSK 641/09, OSNC-ZD 2011, nr 2, poz. 35). Uzyskana przez b. leasingodawcę korzyść powinna pomniejszać właśnie sumę rat leasingowych, które stały się wymagalne w wyniku rozwiązania umowy leasingu. Do pomniejszenia powinny być przedstawione także odsetki za opóźnienie z zapłatą tych rat (art. 481 k.c.), ponieważ odsetki dzielą los prawny należności głównej także w omawianym zakresie. Natomiast Sądy meriti bezpodstawnie przyjęły, że pomniejszeniem objęte są także odsetki za opóźnienie z zapłatą rat leasingowych, przewidzianych za okres do rozwiązania umowy leasingu (pkt 3 uzasadnienia).

5. Unormowanie zawarte w art. 709¹⁵ k.c. nawiązuje do regulacji art. 709⁵ § 3 k.c. i art. 709⁸ § 5 k.c. W przepisach k.c. nie określa się bliżej pojęcia „uzyskanej korzyści” przez leasingodawcę po zakończeniu stosunku leasingu. Dotychczasowe wypowiedzi w piśmiennictwie i judykaturze pozwalają na bliższe jurydyczne ujęcie tego pojęcia.

Po pierwsze, przepis art. 709¹⁵ k.c. reguluje kontaktową odpowiedzialność odszkodowawczą leasingobiorcy po rozwiązaniu stosunku leasingu operacyjnego. z przyczyn leżących po stronie leasingodawcy (tak np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2012 r., I CSK 176/11, nie publ.). Leasingodawca jest uprawniony domagać się tytułem odszkodowania zapłaty rat leasingowych, obejmujących okres od chwili rozwiązania umowy do czasu pierwotnie przewidywanego jej zakończenia, jednakże odszkodowanie to powinno być pomniejszone o korzyść przewidzianą w art. 709¹⁵ k.c. (nawiązuje się tu niekiedy do ogólnej formuły prawa odszkodowawczego w postaci *compensatio lucri cum damno*, aczkolwiek nie bez zastrzeżeń, por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2010 r., I CSK 641/09, OSNC-ZD 2011, nr 2, poz. 35). W każdym razie element konieczności takiego pomniejszenia świadczy o tym, że uzyskana korzyść ma charakter majątkowy i może być kompensowana z powyższymi ratami leasingowymi.

Po drugie, pod uwagę należy brać nie jakiegokolwiek korzyści, ale tylko takie, które leasingodawca uzyskał przed umówionym terminem i wskutek rozwiązania umowy leasingu (art. 709¹⁵ *in fine* k.c.). Chodzi tu o czasowy i funkcjonalny związek między uzyskaną korzyścią a tymi dwoma zdarzeniami.

Po trzecie, korzyści powinny być uzyskane przez leasingodawcę w okresie od rozwiązania umowy do czasu, na który zawarta była umowa leasingu (korzyść nie musi zatem powstać już w chwili rozwiązania umowy; tak np. trafnie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2010 r., V CSK 4/10, OSNC 2011, nr 3, poz. 29).

Po czwarte, korzyść może pojawić się w różnej postaci. Może ona polegać (i tak się z reguły dzieje) na odzyskaniu (przejęciu) przedmiotu leasingu przez leasingodawcę przed terminem i ponownym zaangażowaniu tego przedmiotu umowy w nowy (dalszy) stosunek obligacyjny, w tym - stosunek leasingu lub

dokonanie tzw. sprzedaży poleasingowej (też na rzecz poprzedniego leasingobiorcy). W grę może wchodzić także inna postać korzyści, np. może ona polegać na zaoszczędzeniu wydatków na utrzymanie rzeczy, tj. wydatków obejmujących koszty obsługi długu zaciągniętego na zakup przedmiotu leasingu (tak uzasadnienie wyroku z dnia 14 lipca 2010 r., V CSK 4/10, OSNC 2011, nr 3, poz. 29).

Po piąte, postać uzyskanej korzyści może determinować sam sposób określenia wartości (ceny) tej korzyści, ponieważ nie sposób - w ocenie Sądu Najwyższego - o jakieś uniwersalne twierdzenia w tym zakresie. Dlatego trafnie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2011 r. (I CSK 641/09, OSNC-ZD 2011, nr 2, poz. 35) zwrócono uwagę na to, że jeżeli po rozwiązaniu umowy leasingu (art. 709¹⁵ k.c.) leasingodawca zawarł nową umowę leasingu, to określone w tej umowie raty leasingowe „obejmują spłatę ustalonej w tej umowie wartości rzeczy oddanej do używania nowemu korzystającemu”. Były leasingodawca uzyskuje bowiem korzyść już z chwilą odzyskania przedmiotu leasingu i ponownego zaangażowania go w nowy stosunek leasingowy, a ustalone raty odzwierciedlają wartość przedmiotu leasingu (pomniejszenie sumy rat objętych art. 709¹⁵ k.c. o wartość rzeczy objętej nową umową i o raty należne na podstawie tej umowy, zawierające spłatę tej wartości, prowadziłoby do nieuzasadnionego, podwójnego w istocie odliczenia wartości rzeczy uzyskanej przez finansującego w wyniku wcześniejszego rozwiązania umowy; tamże).

6. W rozpoznawanej sprawie ustalono przynajmniej kilka okoliczności, które powinny być brane pod uwagę przy określeniu postaci uzyskanej przez stronę powodową korzyści w rozumieniu art. 709¹⁵ k.c. i samej jej wartości. Otóż dokonano tzw. sprzedaży poleasingowej, odzyskana rzecz miała określoną wartość w obrocie prawnym, do sprzedaży doszło po 9-ciu miesiącach od jej przejęcia, sprzedano ostatecznie niekompletną maszynę (bez komputera). Sądy meriti przyjęły, że leasingobiorca uzyskał korzyść już w chwili przejęcia przedmiotu leasingu (w wersji kompletnej - w lutym 2011 r.), a rozmiar (wartość) tej korzyści określała cena przedmiotu leasingu (kompletnego) właśnie w chwili jej przejęcia (120.000 zł).

Tymczasem w sytuacji tzw. sprzedaży poleasingowej uzyskanie korzyści należy wiązać z realnie powstałym, a nie tylko potencjalnie możliwym do uzyskania dochodem z rzeczy, a więc przede wszystkim - z uzyskaną przez leasingodawcę (sprzedawcę) ceną sprzedaży. Źródłem ceny (korzyści) jest tu wprawdzie umowa sprzedaży, jednakże umowa ta stanowi konsekwencję wcześniejszego rozwiązania umowy leasingu i zarazem wykonanie przyjętego przez leasingodawcę (we wzorcu umownym, § 20 o.w.u.l.) kontraktowego obowiązku sprzedaży przedmiotu leasingu po wykonaniu uprawnienia do rozwiązania umowy, przewidzianego w art. 709¹⁵ k.c. Do oceny Sądu należy określenie skutków niewykonania lub nienależytego wykonania wspomnianego obowiązku przewidzianego w interesie leasingobiorcy (art. 471 k.c. w zw. z art. 709¹⁵ k.c.) przy założeniu, że chodzi tu o wspomniany reżim odszkodowawczej odpowiedzialności kontraktowej, która ma doprowadzić do właściwego ustalenia zakresu odszkodowania należnego leasingodawcy. To samo dotyczy sytuacji sprzedaży poleasingowej przedmiotu w stanie niekompletnym. Należy też pamiętać, że o korzyści w rozumieniu art. 709¹⁵ k.c. można mówić także w razie sekwencyjnego zbycia, przedmiotu leasingu (np. częściami, różnym podmiotom). Ciężar wykazania uzyskania korzyści w określony sposób i je rozmiaru obciąża zawsze leasingobiorcę (art. 6 k.c.).

W tej sytuacji należy stwierdzić, że w skardze kasacyjnej trafnie podniesiono, od jakich rat leasingowych możliwe jest odliczanie uzyskanej przez leasingodawcę korzyści (pkt 6 skargi i pkt 4 uzasadnienia). Skoro sprzedaż poleasingowa nastąpiła po upływie 9 miesięcy od chwili przejęcia przedmiotu i doszło ostatecznie jednak do sprzedaży maszyny niekompletnej technicznie, to z pewnością Sąd Apelacyjny przedwcześnie przyjął, po niezbyt klarownym i spójnym wywodzie jurydycznym, że uzyskana przez stronę powodową korzyść stanowiła cenę przedmiotu leasingu (jej wartość) już w czasie jej przejęcia. Należało zatem zaskarżony wyrok uchylić i przekazać sprawę Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania (art. 398¹⁵ k.p.c.).